

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. 3. Ingressuris centrum præsentis difficultatis, viam nobis aperit
Evangelicus Matth. 18. cap. exaratus sacer textus, sub hisce Christi
Domini verbis. Si peccaverit in te frater tuus, vade & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

S. III.

Ingressuris centrum presentis difficultatis, viam nobis aperit Evangelicus Matth. 18. cap. exaratus sacer textus, sub hisce Christi Domini verbis. Si peccaverit in te frater tuus, vade & corripue eum inter te & ipsum solum. Si te audierit, lucratus es fratrem tuum, si autem te non audierit, adhibe adhuc tecum unum, vel duos. Quod si non audierit eos, dic Ecclesie: si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut Ethnicus & Publicanus. Amen dico vobis, quaecunque alligaveritis super terram, erunt ligata & in caelo: & quaecunque solveritis super terram, erunt soluta & in caelo. Iterum dico vobis, quia si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re, quamconque petierint, fiet illis à Patre meo, qui in caelis est. Ubi enim sunt duo, vel tres congregati in Nomine meo, ibi sum in medio eorum.

Primò igitur, ponendum est pro indubitato principio, quod præductus Matth. 18. à v. 17. usque ad versum 20. exaratus textus Evangelicus accipiendus sit de Concilio Oecumenico. Explicatur, argumenti exordium desumendo ex versu 20. in quo Christus pronuntiavit: *Vbi duo, vel tres in Nomine suo fuerint congregati, se in medio eorum fore.* Quis autem Catholicorum neget, hoc Domini verbum procedere de Concilio in Nomine Christi, id est, Vicarià ejus auctoritate aggregato? At versus iste continet causalem particulam Enim: in vi cujus combinatur cum proximè præcedente versu, quo idem Christus asseveravit: *Iterum dico vobis, quia si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re, quamconque petierint, fiet illis à Patre meo, qui in caelis est.* Ipsissimus verò hic versus Evangelicus in vi particulæ iterum refertur ad Apostolos, quibus Christus proximè præcedenti versu 18. dixerat: *Amen dico vobis: Quaecunque alligaveritis, & quaecunque solveritis super terram, erunt vel ligata, vel soluta in caelis.* Quæ proinde Apostolicæ auctoritatis prærogativa promissa Apostolis collectivè sumptis, atque adeò in Concilio aggregandis, dici potest perpetua; quippe cum ista solvendi & ligandi potestas indefinita Apostolis universim locutatis per Christum destinata, noscatur ex proximè præcedentis 17. versûs sacro contextu, habere connexionem cum Ecclesiâ, quæ ut sic dicitur tum collectionem eorum, quibus à Christo est concessa illa solvendi potestas, tum per petuitatem statûs ad sæculi usque finem duraturi. Illa proinde Apostolis universim ac collectivè, quæ unam Ecclesiam representantibus, atque adeò in Concilio Oecumenico aggregandis promissa potestas, eatenus est perpetua, ut quoties fit collectio illorum, qui de ea solvendi potestate communicant, in tali Congregatione seu Concilio, per Vicariam Christi auctoritatem convocato, Christi quæ adeò Nominis characterem præferente, ultra Petri, ejusque Successorum propriam solvendi potestatem Apostolicam, la-

cro ejusmodi Cœnti, quæ universam Ecclesiam plenè representanti, competat insuper peculiaris quæpiam solvendi & ligandi potestas Apostolica immediatè à Christo eidem impartita.

Pro secundo imaginabuntur fortassis sibi adversarij, totum intentum suum stabiliri ex hoc fundamento. Si enim Episcopis in Concilio, ex Vicaria Christi auctoritate coadunato, indeque Oecumenico, competat indefinita solvendi & ligandi potestas, distincta à Petri, ejusque Successorum solvendi auctoritate, huic omninò compar: quidni dicere hinc liceat, fore consequens, quòd, ubi Concilium fuit Nomine Christi Vicario congregatum, possit jam ex se ipso decernere, ac dehinc independentè à concursu illius, Petro, ejusque Successoribus singulariter concessæ auctoritatis Oecumenicæ? Quidni rursus foret consequens, quòd oporteat quidem, ut Concilium sit Oecumenicum, esse aggregatum in Nomine Christi, nempe Vicarià Christi auctoritate: qui character antecedenter ad Concilij convocationem in nullo alio, quàm Summo Pontifice, Petri legitimo Successore subsistens, omninò est necessarius, ut Concilium in primâ sui aggregatione sit legitimum ac Oecumenicum: attamen, ubi jam existeret Synodus tali modo coadunata, sicque characterè Oecumenico insignita, ex tunc ex se ipsa immediatè à Christo extenus obtineret auctoritatem Oecumenicam solvendi ac ligandi, ut auctoritate haud minor esset talis Synodus, quàm Pontifex Maximus, nec adeò per hunc dissolvi jam posset, dissentiente Concilio, indeque, quidquid statueret, habiturum vim & auctoritatem decreti Oecumenici?

Quidni hinc denuò sequeretur, Synodum Basileensem non potuisse dissolvi ab Eugenio IV. atque adeò huic talem dissolutionem indidenti justè restituisse, utpote quæ ex se ipsâ, ubi Vicario Christi Nomine fuit semel aggregata, jam obtinuerat illam Apostolis collectivè sumptis, seu in Synodo legitime aggregatus promissam indefinitam, adeoque Apostolicam solvendi & ligandi auctoritatem? An non igitur Synodus illa sub ejusmodi Apostolicâ auctoritate Concilij Oecumenici propriâ, jam independentè à concursu Oecumenicæ Petro, ejusque Successori singulariter concessæ auctoritatis, erat verè Oecumenica? Quidni rursus hinc sequeretur, potuisse id Concilium vi illius characteris Apostolici, ubi pro tempore cogitaret sui solutionem, in futurum tempus à se determinandum, ex eadem auctoritate Apostolicâ indicare novum Concilium Oecumenicum, quin Papæ auctoritas Oecumenica, ad talis Concilij convocationem concurrere deberet? An non enim indistinctio Synodi taliter facta, atque adeò prima etiam ejusdem coadunatio jam obtineret characterem Apostolicum, sub quo, uti ex Actis cap. 5. patet, portatur Nomen Christi? Verùm isthæc universa, utpote aliena à praxi sacre Ecclesie, prorsus rejicienda sunt, ex fundamentis mox deducendis.

Tertio igitur. Pro indubitato equidem principio

U n

capio

toritas
medie
tatica
CMI
180

cit. pag.
222.
n. 21.

capio præsupponendum est, illa Christi Domini verba: *Amen dico vobis, quæcumque ligaveritis & solveritis super terram, erunt ligata & soluta in celis; connecti cum proximè præcedentibus: Dic Ecclesie, & si Ecclesiam non audierit, erit tibi sicut Ethnicus & Publicanus.* At pro certo rursus principio tenendum est, quod Ecclesia absolute sumpta, importet Ecclesiam Universalem, à Christo elevatam ad statum Corporis hierarchici; constantis ex Capite, nempe Summo Pontifice, Petri Successore, & membris hierarchicis, nempe Apostolis, eorumque quoad *Ordinem & Iurisdictionem in eo radicatum Successoribus, Episcopis, à Papâ vocatis in partem suæ Pastoralis sollicitudinis.* Quemadmodum autem corpus humanum nequit subsistere ex capite & membris *figillatim* spectatis, sed quâ inter se unitis: sic neque istud corpus hierarchicum Ecclesie universæ representativum in suo perfecto statu consideratum, est intelligibile, nisi quatenus caput Ecclesie cum membris hierarchicis non jam *divisim*, sed *collectim* sumptis, est unitum.

24. Ex eo quidem, quod pars, quidquid est, totius est, fit consequens, ordinari ac reduci ad totum, quidquid parti convenit. Et hinc, si peccans denuntietur vel Episcopo, vel etiam Papæ, atque ab hoc fiat correctio; sequitur manifestè, tunc & denuntiationem Ecclesie & correctionem ab Ecclesia fieri: nihilominus quia in illo sacro textu *absolute ac simpliciter* fit per Christum mentio Ecclesie in Apostolis *collectim* sumptis representata, ac *indefinitè* ligandi ac solvendi potestate munita, oportet, sub hac ut sic, & *principaliter* intelligi totum Corpus Ecclesie hierarchicum, quâ unitum in Concilio Oecumenico. Eo ipso igitur, quod Sacer ille contextus, de Apostolice solvendi potestatis plenitudine pronuntians, connectatur cum versu *proximè præcedenti*, in quo *principaliter* est sermo de Ecclesia *simpliciter & absolute* sumpta, quatenus est Corpus hierarchicum ex Capite ac membris hierarchicis non jam *divisim* spectatis, sed quâ unitis, atque adeo in Concilio Oecumenico coadunatis *substantialiter* constitutum: idcirco illa *indefinitè* ligandi & solvendi auctoritas Apostolica per Christum promissa cum ordine ad perpetuum Ecclesie statum, in Apostolorum Successoribus nullatenus locum habere potest, nisi quatenus constituant unum Corpus Hierarchicum Ecclesie, *substantialiter* constans ex Capite, Petri Successore, reliquisque Hierarchicis membris, Episcopis ac Ecclesie Prælatibus non quâ *figillatim* sumptis, sed quâ cum Capite unitis in uno Concilij Corpore hierarchico, ut sic perfecte ac plene representante Universam Ecclesiam.

25. Ex deductis principijs subsumendo pro quarto, licet ulterius hunc in modum argumentari. Nempe veritatis æquè indubitatae principium est; quod Christus promisit Apostolis, *collectim* sumptis, eorumque Successoribus, quâ Ecclesiam universalem in uno Corpore Hierarchico representantibus, sicque adeo in Concilio Oecumenico inter se, & cum Capite unitis, id nullatenus habere locum ex-

Ex cit.
pag.
23.
diab.
n. 22.

tra statum talis unionis, seu in Concilio Oecumenico coadunationis. Quemadmodum singula quidem humani corporis membra sunt organa diversa ad varias functiones per naturam ordinata, nullam tamen exercere valent operationem vitalem, nisi quâ unita manent in uno corpore humano. Cùm igitur prætauctoritas Apostolica, quâ ad perpetuum statum Ecclesie relata, ex Christi Domini ordinatione non aliter competat reliquis ultra Petrum Apostolis, eorumque adeo Successoribus, nisi quatenus constituant unam Ecclesiam hierarchicam, *absolute & simpliciter* in statu perfecto consideratam; hæc verò Ecclesie hierarchicæ substantia requirit unitatem membrorum hierarchicorum *collectim* sumptorum, inter se & cum Capite Ecclesie, Papâ, non nisi in Concilio Oecumenico coadunatorum, consequens est, illam Apostolicam, (de quocumque ligando & solvendo) potestatis, pro perpetuo Ecclesie statu promissa plenitudinis pollicitationem Divinam haudquaquam habere posse locum, antequam fiat talis in Concilio Oecumenico membrorum hierarchicorum tum inter se, tum cum Capite coadunatio. Idcirco tali unione solutâ, ubi Caput, scilicet Romanus Pontifex, à Concilio (quantumvis primitus fuisset legitime congregatum) *Christi Vicarium Nomen*, seu auctoritatem capitalem suam retrahit, non potest tunc verificari, Ecclesiam hierarchicam in statu perfecto representari à Synodo, nec adeo in eâ ex tunc obtinet illa Apostolica potestatis, Apostolis, quâ unam Ecclesiam hierarchicam constituentibus, promissa plenitudo.

Unde quia Apostolicum, *Christi Nomen* præferens, character definit subsistere in Concilio quantumvis *materialiter* generali, postquam auctoritas Papæ à Synodo legitime antehæc congregatâ se subtrahit: idcirco Concilium ex tunc factum acephalum, sicuti nequit universam Ecclesiam integrè representare, sic ex tunc reddita est impotens, pro futuro indicere novum Concilium Oecumenicum: quippe cùm in tali Synodo jam acephalâ, defecerit *Nomen Christi*, seu character Apostolicus; sit autem *secundùm Christi institutionem*, de substantia Concilij Oecumenici, esse congregatum in *Nomine Christi*, importante characterem Apostolicum.

Theologica ratiocinatio proximè deducta pro quinto firmatur sequenti fundamento. Indubitata namque, ac ipso nature lumine conspicua veritatis est, quod duobus non nisi *collectim & unitim* sumptis convenit, non competere ipsis *seorsim ac divisim* spectatis: sic enim quia vox *homo* importat complexum, seu compositum ex corpore & animâ *unitim* sumptis, nequeunt prædicata hominis, quâ ejusmodi compositi propria, convenire animæ separatæ. At vox *Ecclesia*, præsertim quatenus accipitur in perfecto Corporis hierarchici statu, est nomen *collectivum*, significans complexum seu compositum ex Capite & membris hierarchicis. Ut sic autem Christus Apostolis, quâ unum Corpus hierarchicum constituentibus,

sive

siue quâ Ecclesiam representantibus, promissit illam solvendi potestatis plenitudinem Apostolicam *Matth. 18. v. 18.* sancitam cum ordine ad Ecclesiam perpetuitatem, in Successores ad eam transferibilem. Nequit ergo illa Christi Apostolis, quâ unum perfectum hierarchicum Ecclesie statum conficiantibus, sicque intrâ Concilium Oecumenicum membrorum hierarchicorum cum Ecclesie Capite coadunatum, Universalem Ecclesiam plenè representantibus promissa, Apostolicâ potestatis plenitudo locum habere, nisi in quantum subsistit talis Apostolorum seu Successorum collectio, & intrâ Synodum Oecumenicam ex Apostolico caractere unice subsistentem, unio plena & perfecta. Quod si proinde vel solius Capitis character Christi Vicarius subtrahatur, prorsus jam desicit substratum illud, nempe ex Ecclesie Capite & membris hierarchicis compositum, cui ex Christi ordinatione superstruitur ille alter Apostolorum collectivum sumptorum character Apostolicus, importans Concilij Oecumenici plenitudinem potestatis.

Hinc pro sexto. Si Apostolicâ potestatis Petro, ejusque Successoribus per Christum concessa plenitudo conferatur cum plenitudine auctoritatis, Concilio Oecumenico competentis; non ineptè dicitur, se habere ad invicem, sicuti se habet anima separata ad totum hominem. Ubi namque anima est in statu separationis, habet plenam potentiam intellectivam & volitivam, quibus equidem potitur etiam in statu unionis seu contractionis, attamen cum aliqua à corpore dependentiâ: potestque anima in tali statu exercere operationes sensitivas & vegetativas, cujusmodi actiones vitales in statu separationis nequaquam elicere valent. Sic proinde quæ universis Apostolis, quâ unum Ecclesie Universalis Corpus hierarchicum, in Concilio Oecumenico representantibus, per Christum promissa fuit indefinita solvendi ac ligandi potestas, sub pari incircumscriptâ universalitate *Matth. 18.* promissa fuit Petro unâ cum Clavibus regni caelorum: neque hæc divina Christi promissio ullam importat dependentiam à Concilio Oecumenico, sed absolute ac illimitate facta est Apostolorum Principi, cum ordine ad perpetuum Ecclesie statum, atque adeo eum ordine successione. Quemadmodum igitur anima in statu separationis independentè à corporeis potentijs, habet plenam ac perfectam intelligendi facultatem, sic potestas ligandi & solvendi Apostolica in Petro, ejusque Successore, non est alligata ad Concilium Oecumenicum, quin independentè ab isto possit plenissimè exerceri.

29. Nihilominus septimò ex vi ordinationis per Christum *Matth. 18.* sancitæ, Pontificia suprema auctoritas Oecumenica, nacta est aliquem quasi contractionis & unionis statum, sub quo cum reliquis Ecclesie membris hierarchicis, ceu eorundem Caput coadunatur in unum integrum, Ecclesie Universalis plenè representativum, Corpus hierarchicum. In quo mystico corpore locum habet illa Divina, citatò

Matth. 18. cap. à vers. 17. usque ad 20. versum. Christi promissio de tali Apostolica ad solvendum & ligandum auctoritatis indefinita plenitudine, quatenus hæc in suo exercitio debeat esse dependens à toto Ecclesie Corpore hierarchico. Necessarium proinde est, ut Corpus Ecclesie hierarchicum, ex Episcopis & Prælatibus Ecclesiasticis consistens cum Capite, & Caput cum membris hierarchicis in Concilio Oecumenico aggregatum, utrinque consentiat, quò sanctio dici possit *Conciliaris seu Synodalis.* Cujusmodi adeo definitionis Oecumenicæ quâ Conciliaris auctoritas minimè subsistit, nisi ex Duorum, nempe & Capitis, & reliqui hierarchici Corporis consensu, Christo Domino *ibidem versu 19.* pronuntiante: *Si duo ex vobis* (nempe Corpus Apostolicum Ecclesie hierarchicæ sub generalitate quasi materiali representativum, & Caput talis representationis, quasi formaliter perfectivum) consenserint super terram de omnire, quancunque petierint, fiet illis à Patre meo.

Hi enim Duo non sigillatim spectati, sed (uti ex sacro contextu patet) quâ unum Ecclesie Universalis representativum, ac perfectum hierarchicum Ecclesie statum constituentem, non possunt aliquid aliud esse, quàm Caput Ecclesie, unâ cum reliquo Apostolico seu hierarchico Corpore. Sub quorum adeo Duorum intrâ Concilium Oecumenicum consensu, subsistit omnimoda per Christum promissa infallibilitas, ita ut, quancunque rem, atque adeo dogmaticam fidei veritatem ex Verbo Dei eruendam, a Patre Aeterno sibi petierint, ex Christi Domini assententiâ per ipsam promissâ ipsis infallibiliter fiat. Quemadmodum igitur anima in statu unionis, & cum corpore contractionis habet quasdam vitales functiones, quas in statu separationis haudquamquam exercere potest: sic lubeat jam sciscitari, an potestati Pontificiæ, quâ intrâ Concilium suâ Vicariâ Christi auctoritate informatum, cum reliquo Ecclesie Corpore hierarchico conjuncta superveniat specialis aliqua prærogativa omnimodæ & consummatæ infallibilitatis in fidei dogmatibus decidendis?

30. Quæritur igitur talis consummata circa dogmaticas definitiones infallibilitas, ex indubitato fidei principio, competit Synodo Oecumenicæ, ubi ex Apostolico Corpore Duo, nempe Caput cum reliquis Ecclesie hierarchici Corporis membris, ut sic Apostolorum Successoribus, sub Vicario Christi Nomine coadunatis, atque adeo Duo illi collectivè sumpti contulerint. Attamen quæstio haud facilis occurrit in presenti, an Petrus, ejusque Successor etiam in statu quasi separationis, extra Concilium scilicet Oecumenicum, in suâ, Successorisque sui individua personâ potatur auctoritate Divinitus constitutâ omnimodâ & consummatâ in fidei dogmatibus decidendis infallibilitatis?

Pro parte equidem affirmativâ videntiur mihi clarè & manifestè stare Christi verba, quæ definitè ac determinatè ad solum Petrum, ejusque Successorem *Matth. 16.* proferebat: *Tu es Petrus, & super hanc Petram edificabo Ecclesiam*

eclesiam meam, & portæ Inferi non prævalent adversus eam. Quis enim adversus tam dilucida Christi verba, negare audeat, ijs contineri omnimodam in fidei dogmatibus definiendis infallibilitatem, cum cæteroque si Petro, ejusque Successori aliquod fidei dogma definiendi, subrepere posset error, quomodo portæ Inferi non prævalerent adversus talem Petram, atque adeo Ecclesiam super hæc Petram ædificatam? Quo tamen minimè attento, Schola Parisiensis, & modernus Clerus Gallicanus, negant, Petri Successori extra Concilium Oecumenicum competere omnimodam seu consummatam in rebus fidei infallibilitatem. Quem equidem articulum ex instituto expendendi locus erit, sub discussione *tertij* à Clero Gallicano asserti articuli.

32. Interea non asserendo, sed ad majorem rei elucidationem inde comparandam, placeat hic animadvertere, quod Christus in præadductis verbis suis Ecclesie à portis Inferi nullatenus superandæ firmitatem eatenus statuerit super Petram, quatenus super ipsam esset ædificata Ecclesia. Nam verò Ecclesie super hanc Petram, tui commissæ sunt claves Regni Cælorum, ædificatio locum habet etiam extra Concilium Oecumenicum? In hoc equidem Corpus Ecclesie hierarchicum, cum Capite, Petræ prærogativam obtinente, coadunatum assurgit in structuram universæ Ecclesie perfectæ ac plene repræsentativum. An igitur illa Ecclesie supra Petram ædificatio, dicenda est *plene ac perfectè* haud consummari nisi in Concilio Oecumenico, per Petri characterem Apostolicum congregato & informato, nec substituto, nisi quamdiu cum isto Vicario Christi characterem perdat?

33. Quandoquidem pro *nono* infallibilitas Concilij Oecumenici in rebus fidei decidendis omnimoda & consummata, ab universis Orthodoxis sit recepta tanquam definitus fidei articulus: neque verò per ullam Oecumenicam Synodum, vel etiam per ipsummet Papam sit definitè sancitum, quod Papa extra Concilium Oecumenicum potius auctoritate omnimoda & consummata infallibilitatis. Idcirco haud equidem dubito, attentis Christi Domini Verbis, secundum se, & quoad ipsam rei veritatem, Petri Successoribus competere omnimodam in rebus fidei infallibilitatem, quoties definiunt ex Cathedrâ Apostolicâ, hæc enim est ipsissima illa Petra, super quam est ædificata Ecclesia, cui portæ Inferi non poterunt prævalere. Et quia Christus Petro singulariter dixit, esse Petram, super quam foret ædificanda Ecclesia, quo jam fundamento dicere quis audeat, hanc in Petri Successore Petram, seu Cathedrâ Apostolicâ haud subsistere, nisi intrâ Concilium Oecumenicum, nec adeo Summum Pontificem loqui ac definire posse ex Petra, seu Cathedrâ Apostolicâ, nisi in statu quasi concretionis seu unionis cum reliquo intrâ Synodum Oecumenicam hierarchico Ecclesie Corpore? Hæc equidem ex meo sensu profero, & pro indubitatâ teneo. Nihilominus quia non constat, hæctenus vel à Papa, vel ab Ecclesia esse definitum. An Ecclesia, quæ supra

Petram ædificata consummata infallibilitas, auctoritati Pontificiæ indubitanter annexa, sit extra Concilium Oecumenicum in statu ultimæ sue perfectionis? Ideo in hoc puncto me totum quantum subijcio sanctæ Ecclesie, ipsius etiam Papæ judicio, ne in Tridentino quidem Concilio hæctenus manum imponere volentis ad decidendum hoc difficultatis punctum.

Interea pro *decimo* & ultimo certum est, quemque fidelium se exponere manifesto fidei periculo, si cum pertinaciâ discordet à dogmatibus per Papam etiam extra Concilium Oecumenicum, pro universâ Ecclesia, adeoque ex Cathedrâ Apostolicâ definitis, Nihilominus quoad punctum omnimoda & consummata in fidei rebus infallibilitatis, dicere, oportet, secundum nos (quamdiu Ecclesia punctum illud non definit) esse Concilio Oecumenico majorem prærogativam infallibilitatis omnimoda consummata, quam sit in solo Pontifice. Sed in quo, disquires, consistit ista consummata infallibilitatis majoritas Oecumenice appropriata Concilio?

Ad hoc punctum respondeo, illam majoritatem consistere in prudentiali credibilitate evidentiâ, quoad specificationis saltem necessitatem, magis constringente ad fidei assensum, ex Concilij Oecumenici definitione, quam ex solius Papæ decisione imperandum. Unde definitio Conciliaris tam extensivè, quam intensivè est majoris saltem quoad nos auctoritatis. Meo equidem judicio, secundum ipsam rei veritatem, ex Papæ etiam extra Concilium ex Cathedrâ definiendis aliquod fidei dogma, decisione subsistit absoluta specificationis necessitatis ad non dissentiendum: sunt tamen ex Doctoribus etiam Orthodoxis, qui asserunt, esse quidem in fide periculosum, positivè contradicere Papæ, ex auctoritate sua Apostolica decidendis dogmaticæ definitioni: attamen illi Theologi negant, ex hæc esse absolutam specificationis fidei necessitatem, ita ut reus temerariæ Primæ Vernatis, eum motivi fidei specificativi, pronuntiandus sit, qui talem ex absolutâ specificationis fidei necessitate constringentem auctoritatem negat, subsistere ex solitaria Papæ extra Concilium Oecumenicum definitione. Et sic majoritas Concilij Oecumenici est extensivè potior, utpote à pluribus Orthodoxis asserta Doctoribus, quam solitaria Papæ extra Concilium definiendis absolutæ quoad fidei specificationem necessitatis auctoritas. Et hinc ea Concilij Oecumenici auctoritas est etiam intensivè potior, quia de fide definitum est, quod Synodi Oecumenicæ in decidendis fidei dogmatibus sit omnimoda & consummata infallibilitas: neque verò adhuc de fide est, dogma à Papa extra Concilium definitum esse omnimoda consummata infallibilitatis, & absolutæ quoad fidei specificationem necessitatis, licet manifestum subsit fidei periculum in positivè resistendo dogmati sic definito. Quibus ita se habentibus, restat hæc discutiendum; An in vi illius tum intensivæ, tum extensivæ majoritatis, Concilio Oecumenico, ejusque dogmaticæ definitioni competentis dici possit, quod Synodus Oecumenica habeat, alicuius supra Papam Superioritatis prærogativam?